

ZEMŘEL, KAINĚ STÍN.

LUDMILA SUOZILOVÁ

2024

KARLOVSKÝ
ZLATÝ PSÍČEK
GOLDEN DOG

ZEMŘI, KAINĚ: SVATYNĚ

Text © Ludmila Svozilová, 2022

Ilustrace obálky © Jiří Dvorský, 2023

Grafický design: Michal Březina

Redakce a korektury: Nelly Černohorská

Sazba: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2024

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-64-2 (PDF)

ISBN 978-80-88635-65-9 (ePub)

ISBN 978-80-88635-66-6 (MOBI)

*Nevěsta ať je připravena tak, jak žádá kniha.
Obolíš jí vlasy a oblečeš ji do rudého hedvábí.
Nechť je očištěna popelem a položena na dřevo oltáře.
Třikrát ji obtočíš stólu kolem očí a zaplatíš strážci
její duše stejně, jako je to obvyklé u mrtvých.*

*Až bude zasvěcena, vezmou ji z rukou
jejího otce a odnesou do otevřeného hrobu
na lůžko z akátového popela.
Je-li hodna života, vstane. Jinak ji země pohltí.*

FOTOGRAFKA

DEŇ 100

11. prosince 2018

Dveře jsem zamkla skoro v běhu a rychle překlusala ulici na druhou stranu. Firemní oktávka už stála u chodníku. Byla špinavá a celá zabláčená. Uvnitř bude určitě pěkný bordel. Sajnovi se nějakým úklidem moc nezaobírá, maximálně se občas staví u pumpy a ostříká ten největší svinec vapkou.

„Máte zpoždění,“ řekl místo pozdravu. „Foťák jste doufám nezapomněla. Sedněte si dozadu a za jízdy na mě nemluvte.“

Spolkla jsem touhu vzít ho po hlavě batohem. Ono, když vám někdo chvilku po čtvrt na šest ráno zavolá, že v půl máte nasedat do auta – byť jen naproti vlastnímu domu – je to trochu na přes ústa. Dnes jako vlastně vždycky, roli budíčku zastoupil Alex. Ještě si to spolu vyřídíme. Jediné, co jsem stihla, bylo v rychlosti se obléct a vsedět na záchodě si vyčistit zuby.

Usadila jsem se Sajnovi za zády a sáhla po pásu. Než jsem ho zapnula, už se rozjížděl. „Nesnídala jsem,“ upozornila jsem mlčící ramena před sebou. „Takže si s dovolením schroupu sušenku.“

Vytáhla jsem z kapsy batůžku püllitrovou lahev balené vody a dvě müsli tyčinky a jednu jsem s přemáháním nakousla. Byla odporná. Zaváhala jsem, jestli nemám Sajnovi kousek nabídnout, ale hned jsem ten kontraproduktivní nápad zavrhla.

„Hnus,“ poznamenala jsem směrem k němu.

Nereagoval. Seděl za volantem a tvářil se, jako bych neexistovala. Dokonce ani v autě si nesundá kapuci, napadlo mě. Za víc než tři měsíce spolupráce bych si na to mohla zvyknout, ale stejně mě to pokaždé zarazilo.

„Budeme nabírat Denisu, nebo Lucku?“ Poslední pokus, zapříst s tím studeným čumákem alespoň náznak normálního rozhovoru. „Nebo dneska fotíme s někým jiným?“

Chvilí jsem strnule zírala na jeho tichou siluetu. Něco nehraje. Prázdný žaludek se mi sevřel nepřiznaným strachem. Ještě nikdy jsme spolu nejeli sami. Většinou jsme ani nepotřebovali auto – fotilo se přímo v ulicích Prahy, nejvíc na Smíchově, a hlavně přímo na Andělu, kde máme kancelář. Žádné ateliérové fotografie, spíš se jednalo o klasické street foto. Měla jsem v davu procházejících lidí najít naši modelku a fotit tak, aby mě nespatřila. Ze začátku to bylo docela jednoduché, protože na chodníku většinou korzovala hezká děvčata, která na sobě měla některý z našich oděvních doplňků, hedvábných šátek a kabelek, nebo nesla v náručí šikovně naskládané krabice exotických čajů a koření, ale čím déle jsem fotila, tím byla zadání těžší. Často se jednalo i o starší ženy nebo maminy s kočárkem, jaké na první pohled nijak nevybočovaly. Zkuste se soustředit, říkal Sajn. Která z těch žen je ta naše? Napadá vás, o čem právě přemýšlíte? Občas mi pro zpestření na chodník poslal i muže, ale ti byli až na pár výjimek snadno prohlédnutelní. Fotografie jsme pak třídili a analyzovali nahoře v kanceláři. Ty nejpovedenější se měly stát součástí luxusního firemního katalogu. Křídový papír. Malý náklad pro nejlepší zákazníky. Chápala jsem, že takové fotky musí být opravdu vychytané a perfektní, ale navzdory tomu mě Sajnovy otázky nepřestávaly udivovat. Vůbec se nevztahovaly k obsahu těch snímků. Byly přinejmenším zvláštní. Brala jsem je jako součást úchylinky extravagantního podivína, kterým nepochybně byl. Varovné signály jsem vytěsnila. Byla jsem šťastná, že mě vybrali pro tak kreativní a dobře placenou práci. Až teď mi docházelo, že právě tohle byla první věc, nad kterou jsem se ve svém novém zaměstnání měla pořádně zamyslet.

Kam byste řekla, že jde? ptal se. O čem uvažuje? V jakém vám připadá rozpoložení? Má radost? Bojí se? Bolí ji něco? Myslí na přítele? Případně když se potkaly dvě foceně osoby, klidně se mě zeptal: Řeknete mi, o čem se spolu bavíte?

Jako by testoval, co všechno dovedu.

* * *

Půl hodiny za Prahou se začalo pomalu rozednívat. Kalné světlo odhalilo zanedbaný interiér auta. Sedadla byla pokrytá drobkou z posledních hamburgerů a na podlaze se mezi zmačkanými ubrousky a kelímkem se zaschlými kapkami koly ještě pořád válela Denisina tmavě rudá rtěnka, použitá při posledním focení. Jestli má děvče, pohlédla jsem na Sajna, a jestli ho občas svezou tímhle

vrakem, zadělává si na slušnej problém. Ale evidentně si s něčím podobným hlavu neláme.

Necítila jsem se dobře. Byla bych mnohem radši, kdyby tu s námi seděl ještě někdo druhý, kdokoli, jen abych tu se Sajnem nezůstala sama. Kdyby mi ráno nevolal Alex, takže bylo jasné, že o naší cestě ví, asi bych na nejbližších světlech vyskočila a zdrhla. Sajn mě svým zarputilým mlčením rozhodně uklidnit nedokázal. Už dávno jsme sjeli z dálnice na vymlácenou okresku a z ní odbočili na polní cestu. Sajn kličkoval, aby se vyhnul těm největším dírákům. Drncalo to a slyšela jsem, jak od kol odletují kameny a narážejí na podvozek. Proč mě veze zrovna sem? Co může člověk fotit 11. prosince brzo ráno uprostřed rozoraných polí?

„Vystupte,“ řekl, když zastavil. „Půjdemě pěšky.“ Otevřel kufr a hodil si přes rameno velký plátěný vak. Když s ním zavadil o kapotu, plechově to zadunělo. Najednou se mi zdálo, že slyším déšť. Bubnoval uvnitř mojí mysli, zahlcoval nosní dírky a bral mi dech. Pod nohama jsem měla louži plnou špinavé, zčeřené vody. Šněrovací dětská botička, co v ní stála, byla promáčená a odřená. Byla červená.

„Nějaký problém?“

Sajnuv upřený pohled mě probral. Jsem uprostřed polí, zopakovala jsem si v duchu. A cesta je dokonale suchá, pokrytá jen slabou vrstvou námrazy.

„Kam jdeme?“ vypravila jsem ze sebe.

„Máte po zkušební době,“ konstatoval. „Nejvyšší čas začít naostro.“

Mlčela jsem. Pořád se na mě díval. V očích se mu mihlo cosi téměř soucitného a na okamžik ho to skoro zlidštilo. Ale jinak jsem nevyčetla nic. Zůstal stejně uzavřený jako vždycky.

„Připravte si foťák,“ dodal. „A pojdte za mnou.“

„Jistě,“ řekla jsem, ačkoli bych se nejraději nehnula z auta. „Jistě.“

* * *

Ranní mráz mi protáhl nosní dírky. Narazila jsem si čepici do čela a rozhlédla se. Cesta působila dokonale opuštěně a od začátku podzimu ji určitě nikdo nepoužil. Koleje, vymleté velkými koly traktorů, dávno zapadaly souvislou vrstvou staré slámy a navátého listí. Ornice vedle cesty byla plná těžkých, vyschlých drnů a dlouhou travu na mezi pokrývala namrzlá jinovatka. Žádný déšť, pochopitelně. Kde by se tu vzal. Žádná voda. Šla jsem asi

metr za Sajnem a zhluboka dýchala. Přibližně sto metrů od auta odbočil do pole a zamířil k nedalekému remízku. Poprvé jsem si všimla, že kulhá. Téměř neznatelně napadal na levou nohu, ale úplně přehlédnout se to nedalo. Možná si podvrtl kotník. Nebo takhle chodí odjakživa a já to zatím nepostřehla. Vypadal, jako by ho drtila nějaká tíha.

Kousek za zimou zčernalými šípkovými keři se zastavil. Nejdřív jsem si všimla jen scvrklých neopadaných plodů. Pak mě do očí udeřily růžové záblesky na holé hlíně za mezí. To, co tam leželo, vypadalo na první pohled jako pohozený balík. Pak mi došlo, že je to dítě. Připomínalo přerostlou hračku pohozenou na zádech s rozpaženými rukama a zíralo do nebe očima s panenkami rozšířenými tak, že téměř překryly duhovku. Hlavičku mělo k tělu nakloněnou v nepřírozeném úhlu typickém pro zlomený vaz.

„Ne!“ vyjelo mi ze ztuhlých rtů. „Panebože!“

„Holčička,“ řekl těžce Sajn a otočil se ke mně zády.

Roztřásl se mi ruce. Dívenka byla malá a drobná, maximálně šestiletá. Na sobě měla jen bílé tričko, legíny a tenkou domácí zástěrku s růžovými motýlky. Žádnou zimní bundu nebo boty. Tmavě plavé vlásy už zimní vítr stihl zavát drobnými hrudkami hlíny, stejně jako veselou zástěrku a studené bosé nohy.

„Ale ona je mrtvá!“ skoro jsem křičela. „Kde je policie? Musíme zavolat policii!“ Vyrvala jsem z kapsy mobil a rozklepanými rukama se ho pokusila odemknout.

„Ne!“ Stiskl mi zápěstí, vykroutil mi telefon z ruky a strčil ho do bundy. „Dělejte to, co vždycky. Máte nastavenou clonu?“

Nechápavě jsem na něj zírala a brada se mi klepala.

„Vaše modelka leží tady,“ ukázal na dítě. „Tak se uklidněte.“

Přidřep l k holčičce a ukázal mi, co mám fotit. „Pomalu,“ podo tk l najednou docela měkce. „Je to poprvé. Vaše pocity chápu.“ Bez dalších slov přiklekl k mrtvé. „Zvyknete si.“

Ovládla jsem se. Mačkala jsem spoušť a snažila se nemyslet na nic jiného než na kvalitu pořizovaného snímku. Sajn nadzvedl tělíčko, otočil ho na bok a prohlédl dívence vlásy. Potom jí zavřel oči. Patolog by asi poznal, jak dlouho tu holčička leží, protože posmrtná ztuhlost začínala pomalu ustupovat.

„Zavoláme je,“ zašeptala jsem s myšlenkou na mobil v Sajnově náprsní kapse. „Zavoláme kriminálku, že?“

Lehce promnul v ruce okraj zástěrky. „Tohle děvčátko,“ obrátil ke mně oči, „nikdo hledat nebude.“

Naklonila jsem se k němu a foťák mi vyklouzl ze sevřených prstů. Nechápala jsem, co dělá. Místo aby volal policii, nechal dítě ležet na boku a ruce i nohy mu skrčil do polohy nenarozeného plodu.

„Jak jste to věděl?“ vyštěkla jsem. „Vždyť jste šel najisto. Jak jste kurva věděl, že ji tu najdeme?“

V tu chvíli jsem v dálce zahlédla člověka. Podupával na polní cestě kousek od auta a hleděl směrem k nám.

„Někdo tam stojí!“ vypískla jsem poplašeně. „Pozoruje nás!“

Nevybíravě mě chytil za rameno a otočil mě k sobě. „Dívejte se na mě, když spolu hovoříme!“ řekl tvrdě.

„Ten člověk,“ vydechla jsem bezmocně. „Ten člověk na cestě... Co když si bude myslet, že... že jsme to udělali my?“

„Jste snad fotografka,“ setřel mě Sajn. „Stojíte v plenéru a fotíte krajinu. Ten chlap je daleko. Při zemi se válí mlha. Nic víc nevidí. Takže,“ podal mi zpátky aparát. „Foťte. Klidně i jeho.“

Vyklopýtala jsem na cestu a rozechvěle cvakla několik záběrů okolní podmračené krajiny. Stihla jsem přitom i snímek vzdálené osoby. Nejspíš pejskař, napadlo mě při pohledu do aparátu. Venčí jako vždycky a my mu narušili koridor. Chtěla jsem ho zabrat ještě jednou, ale už tam nebyl. Zmizel, jako by se rozplynul v mlze. Pomalu jsem se uklidňovala. Sajn mezitím rozvázal šňůrku na vaku, co přinesl s sebou, a vytáhl polní lopatku.

„Co to provádíte?“ Udělalo se mi mdlo.

Neobtěžoval se vysvětlováním. Vybral místo s měkčí hlínou ukryté těsně pod šípkovým keřem. Nadzvedl větve a začal hrabat. Než vítr rozehnal poslední zbytky ranní mlhy, vykopal jámu skoro nad kolena. Stála jsem nad ním jako přibitá. Tohle přece nemůže být pravda. „Sajne, probůh...“

Přiklekl k holčičce a naklonil se nad ni. Zdálo se mi, že na ni mluví, ale bylo to tak potichu, že jsem nerozuměla ani slovu. Jako by jí něco vysvětloval, jako by...

„Co to děláte?“

Nevsímal si mě. Vytáhl z kapsy pruh jasně červeného hedvábí a ovázal dítěti hlavičku. Všimla jsem si, že v místě očí pod látku ještě cosi vložil. Zvedla jsem foťák, ale podrážděně mě zarazil.

„Mě nikdy fotit nebudete,“ sykl. „Myslel jsem, že vám to Alex vysvětlil. Jen okolí a to, co vám řeknu.“

„Já...“ nevěděla jsem, co odpovědět. „Ano.“

Dávala jsem se, jak holčičku opatrně zvedá a ve skrčené poloze ji ukládá do jámy. Už jsem se neklepala. Šok pomínul, zůstal jen

pocit absurdního, naprosto nereálného divadla. Spolu s očividným psychopatem právě pohřbívám zavražděné dítě a pořizuju fotodokumentaci mrtvolky. Takové věci se přece běžně nedějí.

„Jak můžete?“ odvážila jsem se. „Co její rodina? Někdo ji zabil. Copak nechcete...“

Klečel nad vykopanou dírou se skloněnou hlavou a dlouhé, černé vlasy mu zpod kapuce padaly do obličeje. Pak zvedl lopatku a začal hrob zasypávat. Hrudky oddrobené hlíny se mu lepily na otřepané konce rukávů, ve kterých mu, až na konečky prstů, mizely celé dlaně. Prsty levé ruky měl trochu zkroucené, jako by je nemohl sevřít nebo s nimi normálně hýbat. Nějaký úraz, uvažovala jsem. Proto ty dlouhé rukávy. Rozhodně se o něm nikdy nezmínil.

„Teď vy,“ otočil se ke mně, když byl asi v půlce. „Vystřídejte mě.“

Vypadal vyčerpaně. Seděl na patách vedle hrobu a sledoval, jak pracuji. Mohla bych ho vzít lopatkou přes hlavu. Sebrat mu svůj mobil a zavolat 158. Zdrhnout a zamknout se v autě. Ujet. Stiskla jsem násadu oběma rukama a zaryla nohy do hlíny.

„Matyldo!“ Zmáčkl hřbet mojí sevřené ruky a krátce mi pohlédl do očí. „Dodělejte to,“ nařídil mi suše. Sám vylovil z vaku tlusté kožené rukavice a malou mačetu a začal z okolních keřů osekávat změtí zkroucených trnitých větví. Podle výbavy, kterou táhl s sebou, něco podobného očividně nedělal poprvé.

„Nejdřív nahrňte listí,“ vyzval mě, když složil trní vedle hrobu. „Větve položíme nakonec. Až tělo zetlí, hlína se propadne. Nechci, aby ji vyhrabala zvěř.“

Kdybych šla v Praze rovnou na kriminálku, prolétlo mi hlavou, jak dokážu, že se smrtí toho dítěte nemám nic společného? Už slyším ty otázky: A proč jste ho tedy pomáhala zahrabat? Aha, bála jste se. Vy snad s tím samým člověkem nepracujete bez problémů už tři měsíce? Navíc bez Sajna tohle místo nikdy nenajdu. Není pitomec a domů mě poveze tak, abych neměla nejmenší šanci. A pro dnešní den bude mít jistě připravenou úplně jinou náplň práce. Nepochybuji, že Alex mu to dosvědčí. Maximálně bych si vysloužila eskort na psychiatrickou kliniku.

Narovnala jsem se. „Mám fotit katalogy,“ řekla jsem co nejpevněji. Dala jsem si pozor, aby se mi netřásl hlas. „Nemám ve smlouvě pohřbívání zavražděných dětí. Co jste myslel tím *zvyknete si*?“

„Jste dokumentaristka,“ připomněl mi. Chvilí mlčel a pak si oklepal hlínu z rukávu. „*Tohle* je vaše práce.“

DEŇ 110

21. prosince 2018

Pořád jsem viděla ty mrtvé oči s rozšířenými panenkami. Růžové motýlky na zástěrcce, zářící z ranní mlhy. Nachovou barvu hedvábného šálu. První dny jsem neustále prohledávala zprávy o pohřešovaných dětech. Nenašla jsem ani jedno, co by tu holčičku alespoň připomínalo. Záškoláci, útekáři z dětských domovů, oběti rodičovské přetahované. Zhrzené pubertačky o dost starší než naše děvče. Většina se ztratila buď dlouho před, nebo až po osudném datu. Nikdo kolem pěti let. Žádné z pohřešovaných děvčátek se ani v nejmenším nepodobalo tomu, co jsem viděla na poli. Nemohla jsem pochopit, jak je možné, že to děcko nikdo nehledá. Nedokázala jsem se těch myšlenek zbavit. Bude to trvat tak dlouho, dokud je nevytěsní jiná podobná událost, to už jsem pochopila.

Na vánočním trhu, těsně před kancelářskou budovou, jsem koupila dvě menší solné lampy. Jejich měkké oranžové světlo dělá dobře mojí mysli i duši. Cítím se v něm v bezpečí. Nové kousky umístím do nohou postele a ochranný val bude zase o něco lépe uzavřen. Už jich mám triadvacet – číslo věčnosti.

Než jsem prošla otočnými dveřmi k turniketům, dala jsem si svařák a chvíli lelkovala kolem stánků. Dřív jsem to milovala. Barvy. Vůně. Dětské oči, když vybírají dárek mamince. Ještě tři dny. Iracionální úzkost z představy, že třeba zrovna někdo z těch, kdo tu tak klidně procházejí, popíjejí a prohlížejí vánoční kýče, se Štědrého dne nedožije, mi brala veškerou radost z předvánočního chaosu. Které z těch rozjívěných dětí si letos svoje dárky nerozbalí? Bude to tady, nebo v nějaké jiné zemi? Padne to na mě? Budte připravená, řekl mi Sajn, když jsem se uklidnila natolik, aby mi bez obav mohl vrátit mobil. Nikdo z nás neví, kdy pojedeme. Za měsíc, za dva? Zítřa?

Pojedeme. Jak nevinné slovo – pro smrt.

* * *

Pořád nechápu samu sebe. Jak je možné, že jsem z událostí svého prvního „ostrého výjezdu“, jak to později nazval Sajn, nic neohlásila? Ze strachu to nebylo. Mohla za tím být obyčejná zvědavost? Loajalita k firmě Wersent, co mě zaměstnává? K Sajnovi alias Tobiasi Wernerovi, nadřízenému, spolupracovníkovi a zároveň spolujednateli firmy? K jeho bratrovi Alexovi? To si nemyslím. Možná to bylo pro ten jeden okamžik, kdy jsem Sajnovi nad zahrnutým hrobem letmo pohlédla do očí. Měl je zarudlé. Šokovalo mě to. Většinou se chová arogantně, často neomaleně jako hulvát. Ale to dítě, tu cizí, neznámou holčičku, oplakal.

Uběhlo celých deset dní, během kterých jsme v kanceláři nejvyššího patra prosklené budovy na křižovatce u Anděla tiskli fotografie, třídili je a podrobně analyzovali. Sajn je rozkládal na široký stůl kousek od okna, aby měly dobré přirozené světlo.

„Dívejte se,“ řekl. „Co cítíte?“

„Smutek. Rozhořčení. Jak tohle mohl někdo udělat?“

„Ne,“ probodl mě pohledem. „To jsou věci, které cítí *každý*, když vidí něco podobného.“

„Je mrtvá.“ A my? ráda bych dodala. Nejsme snad spoluviníci, když mlčíme? Představila jsem si ztuhlé tělíčko uložené v mělkém hrobě. Je zima, rozklad asi ještě moc nepostoupil. Příroda si ji rozebere až na jaře. „Tohle jsou jen fotografie.“ Vybavil se mi červený hedvábný šál kolem malé hlavičky. Otrásla jsem se. Proč jí zavažoval oči?

„Byla jste tam.“ Rozhodně mě nehodlal nechat na pokoji. „Alexi,“ otočil se na bratra. „Prosím, odejdi.“ Počkal, až za ním zapadnou dveře, a položil přede mě snímek dítěte s otevřenýma očima. „Pohlédla jste si ji. Pomáhala jste ji pohřbít. Dotkla jste se hlíny jejího hrobu. Vstoupil do vás odraz její duše. Informace, která se neztrácí. Zůstala ve vaší mysli a vy to víte. Dovolte jí vystoupit.“

Fotografie byla, navzdory podmínkám jejího vzniku, velmi dobrá a ostrá. Při zvětšení vynikly všechny detaily. Dívala jsem se na jemné vlásky přilepené na čelo. Obočí měla holčička tmavší a oči nejspíš hnědé. Jižní typ.

„Budu se ptát,“ řekl Sajn.

Sedl si na druhou stranu stolu, přímo proti mně. Snažila jsem se na něho zbytečně nedívat. Má až příliš pronikavý pohled.

Vzbuzuje ve mně obavu, že se pokouší dostat dovnitř a nabourat se mi do myšlenek. Tohle by měla být schopnost, kterou mám jen já. Narodila jsem se s ní. Nebo to bylo jinak? Emoce ostatních lidí vnímám velmi ostře. Jejich myšlenky. Mají své tvary, barvy. Pachy. Často to bývá až obtěžující. Přicházejí jako šum, někdy vnímám jen útržky. Většinou je vidím prostřednictvím obrazů, které pak převádím do slov. Abych jim porozuměla, musím se koncentrovat. Správně je roztrždit.

„Přemýšlejte.“ Sajn mi, na rozdíl od bratra, striktně vyká. Udrhuje si chladný odstup. Nemůžu říct, že by mi to vadilo. Je znepokojivě neprůhledný. Vůbec do něho nevidím. Neslyším jeho myšlenky.

Skousla jsem spodní ret a podepřela si bradu pěstmi. Kromě nakrucování vlasů na prsty je to další z mých malých zlovyků. Sajn si jich už určitě všiml, protože se usmál.

„Dívejte se jen na ni,“ vyzval mě.

Přivřela jsem oči a upřela je do bledé tvářičky na fotografii. Srdce se mi nekontrolovatelně rozbušilo.

„Dýchejte,“ řekl Sajn. „Kde jste?“

„V autě. Jedeme dlouho. Moře... možná trajekt.“

„Kde sedíte?“

„Vzadu,“ stiskla jsem pěsti a pak ruce položila na stůl. Už mi bylo lépe. „V dětské sedačce. Panenka. Leží tam nová Barbie a plyšový pejsek. Je celý olysalý. Mám ho ráda.“

„Dobře.“ V jeho hlase znělo napětí. „Kolik lidí s vámi ještě cestuje?“

„Dva. Sedí vpředu.“

„Muži, nebo ženy?“

„Dva muži.“

„Vidíte, kdo řídí?“

„Široká ramena. Hlava na ježka. Neotáčí se na mě. Myslím, že ho najali jen jako řidiče.“

„Spolujezdec?“

Najednou se mi udělalo zle. „Ten...“ nedořekla jsem. Měla jsem pocit, že ho znám. Nic víc. „Přistoupil později. Až další den.“ Cítila jsem, že se začínám neovladatelně chvět. Sajn mi podal sklenici vody. Namočila jsem do ní prsty a přejela si jimi čelo. Nepila jsem.

„Nepřestávejte.“ Znělo to naléhavě. „Hlavně s ní zůstaňte. Jeho přeskočte. Nějaká zastávka, třeba motel?“

„Večer. Spali jsme tam. Lino na podlaze. Páchlo dezinfekcí. Společný záchod. Venku něco svítilo. Billboard?“

„Dál.“

„Řidič tam ráno nebyl. Musel odjet před svítáním, když jsem spala. Pak už řídil ten... druhý člověk.“

„Pokračujte.“

„Měla jsem hlad. Dal mi jen napít. Zastavili jsme na odpočívadle. Čekal tam na nás jiný muž. Byl naštvaný, že jedeme pozdě. *Dal sis načas*, osopil se na toho prvního. *Nezapomínej, co je tvoje práce.*“

„Jak vypadal? Viděla jste ho?“

„Ano,“ přitakala jsem. „Prohlížel si mě. *To je ona?* řekl. *Pěkná holčička.*“

„Popište ho.“ Zaslechla jsem, jak si Sajn bere tužku a papír.

„Modré oči,“ zamyslela jsem se. „Úzké. Jizva pod levým obočím. To obočí... dlouhé chlupy, místy už šedivé.“

„Srostlé?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Byl malý, nebo vysoký?“

„Mně se zdál veliký. Mohutný. Měl rozložitou figuru. Menší pivní pupek. Ruce—“

„Věk?“

„Těžko říct. Dítě vidí dospělé jinak. Přibližně kolem pětáctyřeti. Připomínal mi... Teď nevím.“

Sajn mlčel a nechal mě bloudit myslí zemřelé.

„Chyběl mu poslední článek na malíčku.“

„Obličej?“

„Široký. I rty široké. Trochu odulé. Plochý nos.“ Slyšela jsem, jak tužka jezdí po papíře. „Ten člověk na mě zíral jako na zboží ve výloze. *Pět let*, utrousil jen tak bokem. *Nejvyšší čas. Kdy uvidím maminku?* zeptala jsem se ho. Celou cestu jsem na ni myslela. Jak mě posadila do sedačky a řekla: *Buď trpělivá. Tenhle pán tě odveze do bezpečí a já za tebou časem přijedu.*“ Zadrhl se mi hlas. „Myslím, že nebyla odsud. Z Čech. Připadala mi jako cizinka. Možná Italka. Nevím.“

„Řekla vám, kdo jí toho člověka doporučil?“

„Pan doktor, tak to řekla. Záleží mu na nás.“

„Pan doktor.“ Zaslechla jsem, jak Sajn těžce vydechl. Jeho myšlenky se stočily do zvláštního obrazce a na okamžik prosvištěly kolem mě. Rychle se ovládl. „Jestli nemluvili česky, jak jste jim rozuměla?“

„Překládám myšlenky,“ snažila jsem se mu to vysvětlit. „Obrazy, ne jazyky. I když slovo *překládat* tohle také příliš nevystihuje.“

„Nerozptylujte mysl,“ zarazil mě. „Vraťte se k ní.“

„Ten velký chlap. *Dívej se radši na tohohle pána*, řekl a otočil mě, abych ho měla za zády. *Přinesl ti panenku*.“ Slyšela jsem v hlavě tep vlastní krve. „Můj doprovod stál proti slunci a sledoval nás, ale žádnou hračku jsem neviděla. On...“ S námahou jsem se nadechla. „Plakal?“

„A pak?“

„Nic,“ řekla jsem. „Pak už jen prázdnost. To ji zabili tam a pak ji vezli mrtvou až někam doprostřed opuštěných polí? Proč?“

„Nemyslete na to.“ Lehce vzal do rukou moje dlaně a rozevřel mi zaťaté prsty. „Než se úplně vrátíte,“ položil přede mě kresbu, „prohlédněte si to. Je to on?“

„Obočí udělejte širší a rovnější.“ Papír se mi trásl v ruce. „A měl špatnou pleť. Jako po neštovicích nebo těžkém akné. Feťáci mívají podobnou. Koutky úst víc dolů.“

Kde se naučil tak kreslit? Rychle a přesně. Vzbuzovalo to ve mně nepřiznaný obdiv.

„Ano,“ řekla jsem, když dokončil úpravy. „Tohle je on.“

„Moc jste mi pomohla.“ Pomalu složil fotografie do desek. „Napište mi k tomu krátkou zprávu, vytiskněte ji a přidejte k fotkám. Pak mi to hodte na stůl. Jen holá fakta. Popis děvčete tak, jak je na fotkách. Nic o tom, jak jsme ji našli. Vůbec nic o vaší dnešní procházce její myslí.“ Obrázek si nechal.

Teprve teď mi došlo, do čeho jsem se nechala vmanévrovat. Dnes jsem si definitivně zaklapla dveře pro cestu zpátky. Večer mi nebude stačit ani mých tříadvacet solných lamp, abych si vyčistila hlavu. Oba ti chlapi z mé vize tam budou zahnívat ještě hodně dlouho.

„Sajne?“

Stál u dveří a zíral na obrázek. Pak vytáhl zapalovač a nad umyvadlem ho zapálil. Vůbec mě nevnímal. Už tu kresbu nepotřebuje, napadlo mě. Vtiskl si ji do paměti. Pro mě to znamenalo potvrzení faktu, že mimo nás dvou neexistuje nikdo další, kdo by ji ještě měl vidět, dokonce ani Alex ne. Došla jsem až k Sajnovi a dotkla se jeho rukávu. Prudce se otočil.

Tohle děvčátko nikdo hledat nebude. Zírala jsem na zbytek spáleného papíru v jeho prstech. Přesně takhle to řekl, než začal kopat jámu. Věděl, že je cizinka, kterou sem přivezli, aby ji zabili. Odkud takovou informaci měl? Jestli to poznal sám, tak podle čeho?

„Večer bych vás rád viděl na podnikovém večírku,“ řekl bez úsměvu. „Měla byste se tvářit co nejnormálněji. Zůstat aspoň chvíli

a pít minimálně. Nemusím snad zdůrazňovat, že nebudete s nikým mluvit o tom, co se tady dělo.“ Zmačkal zbytek ohořelého papíru a hodil ho do koše. „Měla byste vyvětrat. Než nám sem naklušou hasiči.“ Stiskl kliku.

„Předpokládám,“ zkusila jsem ho zastavit, „že zdroj, od kterého jste se dozvěděl, kde ji najdeme, mi neprozradíte.“

„Předpokládáte správně,“ řekl.

Odešel.

* * *

Vánoční večírek probíhal v Potrefené huse v Nádražní ulici. Tu jednu stanici od pracoviště jsem pomalinku došla pěšky. Večer nemrzlo a pach výfukových plynů se míchal se vzdálenou vůní řeky. Neochotně jsem vešla dovnitř. Hospody, co od dveří řvou *příprav si kreditku, jsme lepší podnik*, nemám ze srdce ráda.

„Čau!“ Hned ve vchodu se na mě přilepila dívčina z distribuce. Oplácanou figuru měla narvanou do černých koktejlů ve výstřihu posypaných popelem. Pravděpodobně tu seděla delší dobu, protože už byla slušně nametená. Típla cigáro, co právě kouřila, a zavěsila se do mě. „Gábina,“ oznámila mi. Ty seš Matylda, že jo. Ta nová, co dělá s Alexem.“

„Hlavně se Sajnem,“ opravila jsem ji. „Alex se občas zastaví, ale pracuje i sedí jinde.“ Byla jsem ráda, že se mě drží a nemusím po restauraci bloumat sama.

„Sajna nesnáším,“ ušklíbla se. „Je to arogantní, nepřizpůsobivý, pajdavý hovado.“ Trochu se zamotala. „Dej si věcu,“ navrhla. „Wernerovic podnik neskrblí.“

„Nemám hlad.“

„Tak panáka. Nebo šáňo,“ navrhla a hned popadla dvě skleničky. „Přiznávám, že jsem nalitá,“ dodala. „Nakonec, co bych si nedala.“ Zasněně sledovala Alexe, jak obchází zaměstnance a po vzoru správných šéfů si s každým připije a prohodí pár slov. Slušelo mu to. Byl oblečený právě tak, aby nikoho nepohoršil a zároveň se cítil komfortně. Má rád kvalitní, drahé, ale na první pohled nenápadné věci. Do oblečení a hodinek dost investuje. „Není žádnéj blběj snob,“ povzddechla si Gábina. A přitom by mohl. Je generální ředitel firmy, stará se o obchod a distribuci. Vydělává všechny ty prachy.“ Zamyslela se. „Co vlastně děláš ty se Sajnem?“

„Katalogy,“ řekla jsem. „Propagaci.“

„Alex bude do půlnoci jako dělo,“ konstatovala s uspokojením. „Škoda. Je to fajn kluk. A má fakt dost velký péro. Ale nevadilo mi to. Umí to s ním.“

„Co?“ vyhrkla jsem. „Chodíte spolu?“

„Blázníš?“ Gábina se nekontrolovatelně rozhihňala. „Šukali jsme dvakrát,“ škytla. „Od té doby se ke mně chová s roztomilým nezajmem a občas od něj dostanu nějakéj drobněj dáreček.“ Významně zatahala za řetízek na krku. „Dala bych mu víckrát, ale nevšímá si mě. Strídá holky jako spoďáry.“

„Myslela jsem, že je ženatěj?“

„Seš naivní,“ odfrkla si. „Vidělas jeho manželku? Fotr ho oženil ve třiadvaceti. Domluvenej sňatek, prachy a prachy.“ Pořád se culila. „Děsná piča. Žije s dětma v Curychu, ale dneska tu stoprocentně bude slídit. Jen holčičky mu určitě ukázat nepřivezla. Je to kráva.“

„Nezajímá mě.“

Měla jsem toho dost. Dopiju a vypadnu. Jen se musím ukázat Sajnovi, aby viděl, že jsem přišla.

„No, piš si, že *ty ji* zajímat budeš. Už se o tobě doslechla. Nová ženská v nejvyšším týmu? A k tomu mladá. Každěj ví, že zrzky jsou náruživý,“ zaculila se na mě. „Soňa je žárlivá. Stíhačka jak prase.“

„Nic si ke mně nedovolil. Nemám se z čeho zpovídat,“ odsekla jsem. „Ani tobě, tím míň jeho ženě. Alex mě nezajímá.“

„Si to tak neber,“ obrátila oči vzhůru. „Mně je u prdele, s kým prcáš.“ Na chvíli dotčeně ztichla, ale pak jí to nedalo. „Máš někoho s sebou?“

„Nemám přítele,“ odbyla jsem ji. „Chlapi mě nijak moc neberou.“ Moje upřímnost je děsí, chtěla jsem říct. Líbím se jim, ale většinou se mě bojí oslovit. Jsem uzavřená a v Praze nemám přátele. Mužům se instinktivně vyhýbám. Hlídám si svoji osobní zónu a nenechám do ní nikoho jen tak vstoupit. Mlčela jsem. Ostatně Gábina by si z toho stejně nic neodnesla. Zkusila jsem zapátrat v jejích myšlenkách, ale z té alkoholové polévky se nedalo vylovit skoro nic. Je zhrzená, nešťastně zamilovaná a zlomyslná. Vykládat jí cokoli by bylo nejen zbytečné, ale z velké části by se to po vystřízlivění obrátilo proti mně.

„Seš na holky?“ otázala se. „Mám jednu kámošku, fakt hustou lesbu.“

„Ne, dík.“ Její starostlivost o můj sexuální život byla až dojemná. „Ženský mě taky neberou.“

„Divný.“ Zamyslela se. „Máš nákej problém? Někdo ti ublížil? Nejses snad ještě panna?“

„Nejsem.“ Mlč, pomyslela jsem si. Mlč konečně. Drž ten užvaněnej zobák. „Nevidělas Sajna?“ zeptala jsem se místo toho.

„Dal si připítek a od té doby cucá mattonku,“ odfrkla si. „Bude řídit jako každej rok. Poveze domů nejdřív Soňu a potom nalitýho Alexe. Na co ho potřebuješ? Já jsem teda tím spokojenější, čím míň ho potkávám.“ Klopýtla a opřela se mi o rameno. „Lodičky,“ utrousila. „Na šteklich chodit umím,“ pohlédla na svoje okopané špičky. „Ale dneska jsou náký vratký.“ Usadila jsem ji ke stolu a donutila ji sníst pár kousků syra.

„Seš fakt zvláštní,“ poznamenala ztěžklým jazykem. „Že ses na mě nevysrala. Já, když mám co, tak dost chlastám. Protože...“ Znovu pohlédla na Alexe a tiše se rozplakala.

„No tak,“ řekla jsem. V podobných situacích jsem dokonale bezmocná. Vůbec nevím, co mám dělat.

„Buď na sebe opatrná,“ špitla najednou. „Ptaj se po tobě divný lidi.“

„Jako třeba kdo?“

„Takovej slizkej voprúz. S placatým frňákem a poďobaným ksichem.“

Zatrnulo mi. „Kdy to bylo?“

„Asi před měsícem. Prej má rád zrzky, a jestli seš volná. A co prej děláš.“

Před měsícem. Jestli je to on, před očima se mi vynořila Sajnova dnešní kresba, musel se o mě zajímat skoro tři týdny před tím, než jsme to dítě našli. Měla jsem pocit, že se pode mnou vlní podlaha. „Cos mu řekla?“

„Že honíš po place modelky a fotíš všechny ty hadry a krámy, co prodáváme.“

„Fajn.“ Trošku se mi ulevilo. „A víckrát jsi s ním nemluvila?“

„Tohle mi stačilo. Jsem vážně ráda, že se už neukázal.“

„Proč?“

„Vůbec se mi nelíbil. Šel z něj strach.“

Najednou jsem se přestala cítit bezpečně. Nechala jsem Gábinu u stolu a odešla se vydýchat mezi dveře.

* * *

„Vám se tady nelíbí.“ Sajn stál kousek ode mě a zamyšleně mě pozoroval. „Něco se přihodilo?“

„Nemám ráda nerezový hajzly,“ pousmála jsem se na něj a doufala, že se mi přitom nekroutí obličej. „V podnicích, jako je tenhle.“

Držel za stopku skleničku a pomalu jí zakroužil. „Nepřítuknu si s vámi,“ konstatoval. „Piju vodu.“

„Vím. Už jsem slyšela. Budete dělat rodince taxikáře.“ Tohle nebylo zrovna citlivé.

„Potřeboval bych, abyste tu vydržela do půlnoci a pomohla mi s Alexem. Nemůžu vám to samozřejmě nařídít.“ Chvilí mlčel a sledoval hladinu ve skleničce. „Ale pomohlo by mi to.“

„Dobře.“ Všechno se ve mně proti tomu bouřilo. „Ale pak mě hodíte domů. Nechci jít pěšky.“ Pořád jsem musela myslet na to, co mi sdělila Gábina. *Slizkej voprux s placatým frňákem.* Vrah dětí. Někde tady.

„Něčeho se bojíte?“

„Ne,“ odsekla jsem.

„Asi byste měla,“ ušklíbl se. „Chce vás vidět Soňa. Alexova manželka,“ upřesnil mi to.

„Vím,“ ucedila jsem. „Už jsem dostala vyčerpávající informace.“

„Třeba?“

„Že je to píča.“

Pobaveně se zaculil. Bylo to poprvé a na delší dobu naposled, co jsem ho takhle viděla.

* * *

Soňa připomínala luxusní, čistokrevnou, vyzáblou, olýsalou kočku se vzteklým výrazem. Připlížila se ke mně zezadu a k představení využila Sajna. Alex se prozíravě kamsi vytratil a nechal to seznámení vyžrat svého staršího bratra.

„Matylda?“ pronesla lehce znechuceně Soňa. Změřila si mě ostrým pohledem od vlasů, krku, prsou, pasu a boků, po stehna a nohy, snad včetně velikosti bot. Byla sice Češka, ale mluvila se znatelným cizím přízvukem a dávala si na něm opravdu záležet. Tohle nemohl přeslechnout nikdo. Chemická blondýna s dokonalým účesem a vybotoxovaným obličejem. Pod vrstvou make-upu se vůbec nedal určit věk. Mohlo jí být dvacet, zrovna jako čtyřicet. Klasická snobka.

„Moje rodina už roky žije ve Švýcarsku,“ máchla afektovaně vyhublou paží. Šperky, co nosila, byly jistě luxusní a drahé, ale postrádaly nápaditost. Při jejich výběru byla nejspíš hlavní cena. Čím dražší, tím lepší. Ať je vidět, že na to má.

„Platina,“ utrousila jako mimochodem, když si všimla, že se na ně dívám. „Pár brilliantů. Nic moc.“ Měla černé, úzké šaty a mně připadalo, že i Gábina si snad oblékla lepší. Rozhodně jí to víc slušelo.

„Matylda Eliášková,“ představila jsem se. „Bez platiny. Těší mě.“

„Pracuje se mnou,“ řekl Sajn. „Je fotografa.“

„Takže něco jako umělkyně?“ Soňa afektovaně našpulila rudě namalovaná ústa. „Volné mravy. Fotograf nebo malíř. Zнала jsem pár takových týpků. Samý děvky, chlapi i ženský.“

„Živím se prací. Ne frndou.“ Slyšela jsem, jak se Sajn zakuckal.

„Přines mi panáka,“ otočila se k němu Soňa.

„Hajzl,“ poznamenala, když se vzdálil. „Starší bratr. Dědic.“ Tahle skutečnost jí očividně ležela v žaludku. „Starej Werner sedí v Curychu s tou svojí rajdou, Alexovou máti, a na všechno sere. Je to Alex, kdo ve skutečnosti vede celou firmu. Sajn je zmetek,“ zopakovala. „Chromý pako. Alex mi neřekl, co se mu stalo. Na rodinný historky ho neužije.“ Najednou vypadala docela střízlivě. „Třeba měl v dětství obrnu? Mrzák,“ dodala zhnuseně.

Sebrala jsem ze židle kabelku a otočila jsem se, že odejdu.

„Pomalu,“ sykla nenávistně Soňa. „Dám vám jednu radu.“ Naklonila se ke mně a z těsné blízkosti mi dýchala do obličeje. Táhl z ní alkohol. „Já znám Alexe. Je to děvkař. Ve svém okolí nenechá na pokoji jedinou kundu.“ Byla vulgární a očividně si to užívala. „Kdyby se náhodou zbláznil,“ upřela na mě podmalovaný pohled. „Kdyby měl třeba pocit, že se konečně zamiloval, oškubu ho, že mu nezůstane ani holá řiť. Ani hovno,“ ulevila si bezchybnou češtinou. Zapotácela se.

„Odvezu tě do hotelu,“ navrhl Sajn. Ani jsem nepostřehla, kdy se vrátil. „Potřebuješ si odpočinout.“ Chytil Soňu pod křídlem a pomalu ji odváděl k východu.

„Vy tu na mě počkejte, Matyldo. Jak jsme se domluvili.“

Spí v hotelu. Ani mě to moc nezarazilo. Pěkná rodinka.

* * *

Sledovala jsem Alexe, jak se ztěžka vrací směrem od toalet. Všiml si mě a zamával. „Poseď se mnou na chvíli.“ Navzdory vratké chůzi artikuloval ještě docela srozumitelně. Záležitost posledního panáka, pomyslela jsem si. Už jsem chápala Sajnovu *pomůžete mi domů s Alexem*. Sedla jsem si ke stolku naproti němu a nenápadně mu odsunula z dosahu nedopitou skleničku.

„Jsem rád, že jsi celá,“ zašklebil se. „Že tě neohlodala jako mrcho-
žrout,“ vysvětlil mi to. „Nevysála, nerozcupovala a nerozdupala.
Vyhrožovala ti?“

„Ani ne.“ Rozesmála jsem se. „Mluvila spíš o tvoji řiti.“

„Píješ balantinku?“ zeptal se. „Přitukneme si na to. Že jsi ji
přežila.“

„Radši ne,“ poznamenala jsem. Oči mu plavaly v zarudlém obli-
čejí a vypadal, že se každou chvílí složí pod stůl. Pak už s ním
nehnu.

„Za chvíli přijede Sajn. Hodí tě domů.“

„Nechci,“ zkřivil ústa do náznaku úsměvu. „Všechno by tam na
mě padalo. Soňa spí v hotelu, to už víš, ne? Ani moje holky mi
nepřivezla.“

Poslední skleničku do sebe kopl dřív, než jsem mu ji stačila
vytáhnout z ruky. Teď to půjde rychle.

„Sylvinka asi stejně není moje,“ zamumlal. „Ale Agneska, ta
malinká, ta je... to poznám.“ Sesunul se na židli ke straně.

„Odvez mě do práce,“ pokusil se nadvzednout a ztěžka žuchl
zpátky na židli. „Vyspím se v kanceláři.“

„Sajn–“ nestihla jsem doříct.

„Kašlu na Sajna! Zavolej taxíka. Prosím, Matyldo. Udělej to pro
mě.“

Do tramvaje ho nedostanu. A jít s ním pěšky, byť jen jedinou
stanici, také nesvedu. Rezignovaně jsem zavolala Uber a společně
s taxikářem jsme Alexe dostrkali do auta. Naštěstí během té krátké
jízdy nestihl usnout. Přidala jsem řidiči pár stovek a ten dobrý muž
mi ho pomohl dotlačit až do recepcce.

„Vy se vracíte sem?“ Vrátný neskrýval zděšení. „Matyldo, ty ho
snad chceš vyvézt nahoru?“

„Klid, pane Schovátku.“ Něco v jeho výrazu mi nepřišlo
v pořádku, ale neměla jsem čas se nad tím nějak hlouběji zamys-
let, natož mu zalovit v hlavě. Alex se těžce opíral o recepční pult
a nehodlala jsem riskovat, že na něj, v tom horším případě, hodí
šavli. „Sajnovi to určitě vadit nebude. Pomůžete mi ho dostat
nahoru?“

„Jistě,“ zadrmolil. Neochotně podepřel Alexe pod ramenem
a společně jsme ho odvěkli do výtahu a poté na pohovku v kanceláři.

„Musím dolů.“ Schovánek nervózně propnul prsty u rukou.
Zapraskalo to. „Vlastně vůbec nesmím opouštět pracoviště.“

„Nikdo se to nedozví,“ ujistila jsem ho. Počkala jsem, až za ním zaklapnou dveře od výtahu a potom jsem se vrátila k Alexovi. Ležel na pohovce a zíral do stropu strnulýma očima.

„Matyldo,“ zasípal ochraptěle. „Lehni si ke mně. Ne...“ zvedl ruku v odmítavém gestu. „Nic hnusnýho. Jen tě potřebuju mít blízko.“ Otočil se na bok. „Přimáčkni se mi na záda. Chápej, nic od tebe nechci. Jen lidskou blízkost. Jsi tak krásná...“

Bylo mi ho líto. Příčilo se mi to, ale nakonec jsem k němu přilehla a ze zadu ho objala. Alex se mi líbil, to nemůžu popřít, ale opilý mi byl zároveň i lehce odporný. „Vyspíš se z toho,“ řekla jsem.

„Je to strašný,“ zašeptal skoro nesrozumitelně. Rozepnul si kalhoty a sevřel mi dlaň kolem penisu. „Odpusť mi to.“ Pustil moji ruku a sám si ho vyhonil. Slyšela jsem, jak s heknutím vydechl, když vyvrcholil.

„Matyldo,“ řekl pak skoro střízlivě. „Tohle se nesmí nikdo dozvědět.“

Představila jsem si Soňu. „Neboj se,“ uklidnila jsem ho.

„Manželka?“ odfrkl si. „Je mi ukradená a já jí zrovna tak. Šuká gurua ve svý jógový škole *tantry*.“ Na okamžik zavřel oči, ale neusnul. „Soňa?“ zahuhlal, už mu skoro nebylo rozumět. „Tu... zajímaj... jen peníze...“ Otočil se na záda. „Ale Sajn...“ Na okamžik zmlkl. „Zabil by mě.“

V tu chvíli jsem jasně cítila jeho odkryté emoce. Zmátlo mě to. Čísel z nich skutečný strach. Zvedla jsem se, došla k umyvadlu pro papírové utěrky a Alexe očistila. Pak jsem mu natáhla kalhoty a zapnula zip. „Zapomeň na to,“ pohladila jsem mu zpoceně čelo. Když jsem ho přikrývala dekou, už spal.

Sajne, psala jsem SMS. Alex je v kanceláři. Nechal se odvézt taxíkem. Teď spí. Zatím u něj zůstanu, trochu se bojím nechat ho tu samotného. Prosím, přijedte si ho převzít.

Mobil jsem odložila vedle počítače a potřísněné utěrky nacpala do koše. Pak jsem si otevřela plechovku s pivem a natáhla se do křesla, sevřená ochromující únavou. Snad Sajn dorazí včas. Mohl by mě hodit domů. Gábiny řeči mi nešly z hlavy. Pomalu jsem se uklidňovala, povolovala sevřené svaly a zhluboka dýchala. Není divu, že jsem pořád napjatá. Dnešní den byl víc než náročný. Moje vize mrtvé dívenky. Sajnův obrázek. A na závěr ten povedený firemní večírek.

Ne, to není všechno.

Dopila jsem plechovku. Až když jsem ji u vchodových dveří házela do koše, došlo mi, co tu nesedí.

Nejsme tu sami.

Před očima mi vyskočil vyplašený obličej Josefa Schováňka. Někoho sem pustil. Neřekl mi to, protože se té osoby k smrti bojí.

Ten člověk je nesmírně opatrný. Vloupal se sem, protože čekal, že všichni budou na večírku a už se nevrátí. Přivřela jsem oči a ponořila se dovnitř svojí mysli. Nestihl odejít. Pořád tu někde je. Rozbušilo se mi srdce. Emoce, které ke mně ze tmy přicházely, byly všechno, jen ne dobré. Čísel z nich nenávisť a sadistická touha ubližovat, to ještě bylo to nejmenší. A číhaly docela blízko.

Zmáčkla jsem vypínač. Potom další v předsíni. Nic nesvítilo.

Pojistil se, zmetek. Rozsvítila jsem baterku na mobilu a zkontrolovala Sajnovu kancelář. Desky s posledními fotografiemi někdo rozvázal. Několik fotek vyklouzlo ven a válelo se po stole. Takhle by je Sajn nikdy nenechal. Místnost byla prázdná. Vydechla jsem úlevou a zavřela za sebou dveře. Do svojí kanceláře jsem raději nevěšla. Ale nevypadalo to, že by se v ní někdo skrýval. Vlna hnusu přicházela spíš z chodby. Když jsme se Schováňkem přitáhli Alexe, nezvaný návštěvník se musel ukrýt někde tam. Slídí v posledním patře.

Dostala jsem strach. Může být kdekoli. Na toaletách, ve stínu okrasných palem na chodbě, přímo za dveřmi. Co má v úmyslu?

Vyšla jsem na chodbu a naslouchala. Do ticha, rušeného jen šumem klimatizace, se ozvalo tiché zaskřípění. Musel šlápnout na kamínek oddrolený z něčí podrážky.

„Je tam někdo?“ zavolala jsem. Chvilí bylo ticho. Třeštila jsem oči do tmy. Srdce ve mně bláznivě škubalo. Mimo šustění deště za okny jsem neslyšela nic. Venku začínalo mrznout a kapky se změnily v jemnou, tvrdou krupičku a ve větru narážely do skel. Ve tmě, pár metrů ode mě, někdo stál. Nebylo ho sice téměř slyšet, ale cítila jsem jeho zkažený dech. Pak se tiše zasmál. Má mě jistou a baví se. Vběhla jsem do kanceláře, zabouchla za sebou a rychle otočila bezpečnostním zámekem. Stál za dveřmi. Vníkala jsem, jak škrábe nehty o jejich tvrdou desku.

„Mayan,“ šeptal z druhé strany. „Užila sis to, ty mrdko? Jsem tady.“

Ruce se mi třásly, když jsem do mobilu vytukávala textovku pro Sajna.

Někdo tu je. Prosím, přijedte. Rychle.

Nohy mi vypověděly poslušnost a dřepla jsem si vedle dveří na podlahu. Kdosi zkoušel zámek. To nebude problém. Tenhle typ otevře i kreditní kartou. Pak jsem zaslechla dupot na schodech.

„Matyldo!“ Bušení do dveří. „Jste tam? Otevřete!“

„Sajne!“ rozplakala jsem se úlevou.

Najednou se rozsvítla světla. Sajn vběhl dovnitř a pomohl mi vstát. Pak mě posadil do křesla a rychle zkontroloval všechny místnosti. „Někdo tu slídlil,“ konstatoval. „Viděla jste ho?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ani Alex?“

„Spí. Usnul hned, jak jsme přišli.“

Přešel k pohovce a chvíli si Alexe pozorně prohlížel. „Dobře že jste ho položila na bok,“ otočil se ke mně. Zkontroloval bratrovi tep a přikryl mu ramena. „Je to trochu nešťastný,“ poznamenal suše. „Myslím jeho rodinnou situaci.“ Pak se na mě otočil a upřeně mi pohlédl do očí. „Dovolil si něco?“

„Ne,“ zalhala jsem. „Je na šrot. Uložili jsme ho se Schovánkem.“

„S tím si taky ještě promluví.“ Věděla jsem, na co myslí. Ať se tu v noci potloukal kdokoli, musel projít recepcí. Ale nejdřív mu někdo odemkl. Někdo, kdo má klíče a přístupové kódy. Kdo sedí na vrátnici.

„Nebude mluvit,“ řekla jsem. „Bojí se.“

„Odvezu vás domů. Odejdu, až prohlédneme byt. Spát budu tady,“ dodal. „Jsem na to vybavený.“ Vytáhl ze skříně karimatku a deku. „Děkuju, že jste mi pomohla.“ Lehce mi pohladil hřbet ruky. Ztuhla jsem. Vlastní myšlenky mě dokonale překvapily. Musím být pořád ještě dost připitá. Kdyby na mě sáhl ještě jednou, uvědomila jsem si, nechala bych ho, ať si se mnou dělá, co chce.

DEŇ 129

9. ledna 2019

Leden je snad jediný měsíc, který bych z kalendáře vypustila. Nesnáším věčnou tmu, vlezlou zimu a tady ve městě jen rozčvachtanou břečku. Vstávám s nechutí a do práce většinou přicházím o pár desítek minut později. Naštěstí to nikdo neřeší.

Rychle jsem zapadla do vrátnice a před turniketem prohodila pár slov se Schovánkem. Nevystartovala jsem na něho. Od vánočního večírku jsme spolu ani pořádně nemluvili. Vyhýbal se mi. Měl máslo na hlavě a byl si toho velice dobře vědom. Předstírala jsem, že mi nic nedošlo. Přece jen je to starší pán těsně před duchodem. Vdovec. *Říkej mi Josefě, Matyldo.* Prý mu připomínám jeho dceru. Jsem jí hodně podobná. Utopila se, když jí bylo čtrnáct. Na letním táboře, upřel na mě kávově hnědý pohled, když mi to líčil. Nevím, kolik je na tom pravdy a kolik jeho fantazie. Tyká mi a já mu obezřetně vykám. Nejsem si tak docela jistá jeho otcovskými city.

„Jak je, Matyldo?“ Josef na mě zamával štětinatou paží a otřel si pleš. Dokonce i silné prsty má chlupaté. Sako si odložil hned po příchodu a navzdory chladu, co se dral zvenku otočnými dveřmi, se mu pod rukávy košile rýsovaly temné koláče potu. Za chvíli nedopne knoflíky na uniformě, usoudila jsem při pohledu na jeho rostoucí pivní mozol. Musím přiznat, že se ho, navzdory jeho upřímné snaze o přátelství, pořád ještě trochu zbaběle štítím. „Co budeš dneska dělat?“

„Máme novou kolekci čajů,“ zalhala jsem. „Přinesu vám ochutnat.“ Josef o mojí práci neví nic konkrétního, takže samozřejmě netuší, jakým druhem fotek se budu nahoře za chvíli probírat.

„Čaj?“ zavtipkoval. „Leda s příchutí plzně, Matyldo.“ Oči měl ale smutné a z jeho pohledu jsem vyčetla něco ostražitěho. Možná by stálo za to, chvíli se soustředit a zkusit se mu prohrabat myšlenkami.

Třeba by se odtamtud, kromě setrvalé chuti na vychlazenou dvánáctku, vynořilo i něco jiného. Ale nebyla jsem si jistá, jestli zrovna o tohle stojím.

„Že ses dneska nečesala?“ zkusil napravit dojem. „Máš na hlavě pěkný vrabčí hnízdo.“

„Z postele před počítač, pane Schovánku,“ usmála jsem se na něho. „V kanclu mám i kartáček na zuby.“ Kolik jsi dostal, ráda bych se zeptala. Nebo ses bál? Klidně to mohlo být půl na půl. Tipla bych si, že tě docela obyčejně zastrašili. A zbytek zamázli prachama.

Vyjela jsem výtahem nahoru a teprve před dveřmi kanceláře mi došlo, čeho jsem si tam dole vlastně všimla. Že ten člověk má o mě strach.

* * *

V novém roce jsme měli hned dva další výjezdy, těsně za sebou. Už jsem věděla, že Sajn mi neublíží, a fotografovala jsem mnohem klidněji. První, hned druhého ledna, byla mladá žena asi v mém věku. Zemřela doma, ve spánku.

„Srdeční vady jdou často těžko rozpoznat,“ řekl postarší lékař, kterého jsme zastihli na místě. „Takhle mladýho člověka, zvláště když je bez příznaků, nikdo na vyšetření nepošle včas. Škoda,“ pohlédl na postel. Vypadal jako přesluhující důchodce a nijak ho nezaráželo, že pořizujeme fotodokumentaci.

„Už nás zná. A za spolupráci mu docela slušně platíme,“ konstatoval Sajn, když jsme odjížděli. V hlase mu znělo lehké opovržení.

Další případ, hned v pátek čtvrtého, jsme měli v jižních Čechách. Tentokrát to byl tříletý chlapeček. Nedokázala jsem ovládnout emoce. Třáslý se mi ruce. Na podobné věci nejsem zvyklá. Jak se srovnat s něčím takovým, když žijete v zemi, kde se zdá, že člověka nemůže potkat nic horšího, než že ho kousne klíště?

Plakala jsem a Sajn mě do ničeho nenutil. Vzal si ode mě foťák a většinu nejpodrobnějších fotografií pořídil sám. Nechal na mně jen fotky bytu a okolí.

„Otázka času,“ naznačil, když jsme nasedali do auta. „Než se z toho stane rutina.“

„Panebože!“ ujelo mi. „Snad nebudeme takhle jezdit každý den?! Copak je toho tolik?“

Něco zamumlal. Moc jsem mu nerozuměla a ptát se znovu jsem nechtěla. Znělo to jako *čistka*.

* * *

Vánoční večírek mi i po celých dvou týdnech nechal v mysli celou řadu nezodpovězených otázek. Alexe pominu, byl opilý a druhý den si nic nepamatoval. Když jsem ho potkala následující ráno, klečel na záchodě u mísy a zoufale zvracel. Předstírala jsem, že to nevidím.

Sajn mu vařil silný čaj a mávnutím ruky mi naznačil, abych vypadla. Když je ve stresu, výrazně gestikuluje. Má hezké, velké ruce s dlouhými prsty. „Běžte se vyspat,“ řekl ostře. „Postarám se o něj.“ Strávil tu celý zbytek noci a stopy nezvaného návštěvníka už jistě dávno zdokumentoval. Navíc byla sobota, dva dny před Štědrým večerem. Měla bych zavolat matce, napadlo mě trochu zahanbeně. Opřela jsem se o stěnu a napsala jí aspoň SMS. *Pěkný svátky, mami. Letos nepřijedu. S koncem roku tu máme hodně práce.*

Sjela jsem do přizemí. Na vrátnici dřepěla nová holka. Změřila si mě s křivým úsměvem. Si nemysli, že nevím, cos tam dělala. Holt to někdo umí. Narazit si jednoho z velkejch šéfů. Nebo jste si dali trojku? Ignorovala jsem ji.

Venku mrzlo. Koupila jsem si jmelí. Měla bych dodržovat tradice. Pak jsem si uvědomila, že mi tečou slzy.

* * *

Konec roku se zrovna nevydařil a ani leden nezačal moc dobře. Seděla jsem v kanceláři, třídila poslední fotografie, a přitom v duchu přebírala události posledních týdnů. Večírek v Potrefené huse. Soňu. Alexe. Kromě nočního děsivého zážitku jsem mu nic nevyprávěla. Stydl se i bez toho, protože nejspíš přece jen něco tušil. Schovánek si hned na začátku roku vzal dovolenou. Asi doufal, že na něho zapomenou a po návratu se nebudu vyptávat, jak se ten cizí člověk dostal do budovy. Stejně si myslím, že ho Sajn ještě tu noc důkladně proklepl. Ale nejdřív mě doprovodil domů. Byla jsem si jistá, že na ulici mu neunikl ani ten nejmenší stín. Když jsem odemkla venkovní dveře, protlačil se kolem mě do chodby a pokračoval nahoru. Zkontroloval mi celý byt. Začal v předsíni a pokračoval přes kuchyň včetně příslušenství. Největší práci měl s mým chaotickým pracovním koutem. Všechny ty fotky a obrázky nalepené přímo na zdi musel prohlédnout. Nelíbilo se mi to, ale chápala jsem, že jestli byl někdo i tady, Sajn to spolehlivě pozná. Sledovala jsem, jak rukama přejíždí každou škvírkou, každou, i nejmenší mezeru nebo vypouklinu. V obou místnostech našel dobře ukryté štěnice.

„Vánoční večírek jim přišel vhod,“ utrousil zhnuseně. Zarazil se až u dveří ložnice. „Tady spíte?“

Bylo vidět, že váhá. Krev mi zmizela z obličeje. Ztěžka jsem dosedla na židli.

„Probůh...“ zadíval se na mě. „Nebojte se. Já... Neublízím vám. Nejsem žádné znásilňovač.“

Otevřel a rozsvítil. Moje ložnice nevypadá zrovna typicky. Je dokonale prázdná. Jen holé, bílé stěny a uprostřed postel. A solné lampy, spousta solných lamp, rozmístěných kolem zdí. Zaslechl jsem, jak Sajn šokovaně vydechl. Byl tak překvapený, že jsem v něm na okamžik četla jak v otevřené knize.

„Sajne?“ Vyskočila jsem. „Máte to stejně, že? Jako já.“ Měla jsem ten obraz zřetelně před očima. Místnost, ve které usínal on, byla o něco menší než moje ložnice a světlo lamp házelo mimo oranžových i narůžovělé a rudé odstíny.

Neodpověděl mi. Rychle se vzpamatoval a vešel dovnitř. Zůstala jsem přede dveřmi, bezpečně opřená o kuchyňský stůl. Chvilí hledal. Proklepal okenní rámy. Když se vrátil, držel v ruce poslední kousek z celé té sbírky šmírovadel. Byla to docela mrňavá věčička velikosti lentilky.

„V žaluzii.“ Stiskl rty. Zuřil, to už poznám. V kuchyni se zastavil, hodil to všechno na podlahu a několikrát dupl. „Máte sáček?“ Podala jsem mu ubrousek. Zabalil tu znehodnocenou drť a strčil to celé do kapsy.

„Máte tušení kdo?“ odvážila jsem se zeptat. Při vzpomínce na noční zážitek v kanceláři se mi sevřel žaludek. Už dlouho jsem se tak nebála. Myšlenky toho člověka páchly, až se mi v zátylku zježily vlasy. „Zajímají se o naše výjezdy?“

Sajn se pousmál. „Viděla jste, co hledat,“ poznamenal, aniž by mi odpověděl. „Určitě to nebyl poslední pokus. Občas si to tady projdete. Každou místnost zvlášť.“ Zvážněl. „Kdyby se okolo vás někdo motal, pošlete mi zprávu. Klidně i bez textu. Přijdu. Jen zprávu,“ zdůraznil. „Nevolejte.“

* * *

Zvuk myšlenek přichází jako hukot větru doprovázejícího tornádo. Připomíná chaos hlasů pod babylónskou věží. Vrazí doprostřed mysli a všechno ostatní vytěsní. Příliš rámusu, příliš vjemů pro jeden lidský mozek. Tuhle změtí informací dokáže vyčistit jen jemné oranžové světlo. Čím víc, tím líp. Potřebuju ho, abych se

nezbáblánila. Jak ale k něčemu podobnému přišel Sajn? Nepůsobí zrovna vstřícně. Moc nemluví, na otázky často nereaguje. Připomíná člověka, co vyhledává samotu, která ho zároveň drtí. Citliví lidé se přece často skrývají za maskou arogance. Jistě je velmi vnímavý, ale myšlenky neslyší ani nevidí, tím jsem si jistá.

Je to divné.

Mohou mít dva tak odlišní lidé, narození v různých koutech Evropy, natolik stejnou, nezvyklou zálibu? Kolik lidí si jen tak obloží postel v holé místnosti solnými lampami? Kolik takových lidí se sejde v zaměstnání, jako je to moje a Sajново? Nemůžu si namalovat, že se jedná o náhodu. Jisté je jen, že Sajn o mých lampách předem nevěděl. Byl stejně překvapený jako já.

Musí to nějak souviset s naší prací.

Pořizuji fotodokumentaci mrtvých. Příčina smrti vrozená vada? Vzpomněla jsem si na lékaře u mrtvé dívky. Nebo také na zlomený vaz, že...

Jestli já fotím, co vlastně dělá Sajn? Pro koho shromažďuje snímky a data o úmrtích? Když pohřbíval to dítě, mluvil na něj. Možná je doprovází. Převádí je na druhou stranu. Cítila jsem chlad u srdce. Hodně se mě vyptával. Donutil mě bloudit myslí zabité holčičky. Od koho věděl, co dokážu? Nakreslil vraha a pak tu skicu spálil.

Vytáhla jsem z tiskárny papír a zkusila si udělat vlastní náčrt. Maluju docela dobře a byla doba, kdy jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych se něčím podobným mohla živit. Ale dokumentaristika mě brala víc. Nechala jsem myšlenky běžet a pokreslila několik papírů, než jsem odložila tužku. Pořád mi z toho nějak vycházel Sajn.

Rozbolela mě hlava. Nacpala jsem skici do skartovačky a podívala se na hodinky. 15:35. Nejvyšší čas se trochu provětrat.

Chvilí jsem postávala před vchodem. Ulice po svátcích vypadala nezvykle prázdně. Nebyl tu žádný pouliční hudebník, dokonce ani kluk, co na rohu křižovatky rozdává letáky Hare Krišna. Vánoční stánky zmizely a místo nich se na zemi povalovaly odhozené papírové jízdenky a ubrousky z nedalekého mekáče. Vítr si s nimi hrál na dláždění a vrhal je pod kola přijíždějícím tramvajím. Do restaurace jsem nešla. Hlad byl to poslední, co mě trápilo. Zůstala jsem u vchodu do budovy a tvářila se, že na někoho čekám. Kuřáci aspoň mají nějakou záminku. Nikomu nepřijde divné, že chodí pravidelně ven. Jako tehle, zabloudila jsem pohledem ke klukovi, co podupával před Delmartem. Opíral se ramenem o výlohu a pomalu

šlukoval. Asi tu pracuje, pomyslela jsem si. Má jen džíny a svetr. Na jedno cigáro to ještě stačí, ale u druhého mu už začne být zima. Mladík měl kulatý obličej a mastné vlasy sčesané do strany. Značkové kotníčkové boty. Kolik má Delmart prodavačů a skladníků? Vzadu v hlavě se mi rozsvítilo varovné světýlko. Ten člověk mi byl nějak znepokojivě povědomý.

Všiml si, že se na něho dívám, otočil se ke mně bokem a vytáhl mobil. Nesurfuješ. Ani netelefonuješ. Předstíráš hovor. Myšlenky máš mastné, zatuchlé a špinavé jako vlasy.

Konečně vytočil číslo. Soustředila jsem se. Nesmím propást jednu z mála situací, kdy se myšlenky koncentrují do hovoru.

„Mám pocit, že si mě všimla,“ syčel do sluchátka ten kluk. „Co mám dělat, kdyby se přiblížila?“

„Vypadni odtamtud,“ vyzval ho kdosi na druhé straně. „Okamžitě! Zalez do metra a ztrať se mezi lidma.“ Hlas patřil staršímu člověku. Teď, když jsem o něm věděla, už se nedal přehlédnout. Stál před Monetou na rohu ulice Na Bělidle a právě schovával mobil do náprsní kapsy dlouhého kabátu. „Idiot!“ ulevil si.

Opustila jsem svoje stanoviště a přidala do kroku. Když viděl, že se blížím, beze spěchu nastoupil do tramvaje. V paměti mi zůstal jen kabát a stařecky pomačkaná polovina obličeje, ve spodní části skrytá za zdviženým límcem. Pletená čepice s kšiltlem ho kryla shora. Tmavé brýle. Kožené rukavice. A ten hnus, co se mu přeléval v hlavě.

Škoda, zklamaně jsem hleděla za odjíždějící soupravou. Zachovala jsem se zbrkle a vyplašila je oba. Nic si z toho setkání neodnesu. Zorientovat se v takhle kalných vodách chce víc času.

Zašla jsem do kostela svatého Václava kousek za křižovatkou. Betlém ještě neuklidili. Ježíšek ležel v jesličkách s rozpaženými rukama a shlížel na baculaté zadečky velkých, vyřezávaných ovcí. Srdcem se mi pomalu rozléval klid. Hodila jsem do kasičky dvacku a anděl na jejím víku spokojeně zakýval hlavou. Usmála jsem se. Tohle by se mi jako malé muselo líbit. Šero a ticho kostela mi dělalo dobře. Kolik mu mohlo být, uvažovala jsem při pohledu do jesliček. Jak byl asi starý, když utíkali před Herodem? Půl roku? Vánoční legenda mluví o hvězdě a o mudrcích z východu. Taková cesta přece musela trvat několik měsíců. Takže mu bylo minimálně půl roku. Co všechno si může takové dítě zapamatovat? Určitě to záleží na věku. Na intenzitě zážitku. Dala se do mě zima.

Co si dítě pamatuje? *Co si pamatuje?*

Do práce jsem se už nevrátila.

* * *

Předávací protokol

Sledovaná: *Matylda E.*, narozená 21. 6. 1994

Sledování prostřednictvím méj osoby ukončeno ve středu dne 9. 1. 2019 v 15:45 hod. Důvod: prozrazení spolupracovníka. Jeho a částečně i moje osoba se staly na bližší neurčený čas nedůvěryhodnými. Domnívám se, že by nás M. E. při bližším kontaktu mohla identifikovat.

Přikládám krátký popis M. E.

Vzhled:

*vlasý tmavě zrzavé, husté, drobně kudrnaté, délka pod lopatky
oči velké, tyrkysově tmavomodré až zelené
pleť není tak výrazně světlá jako u většiny zrzků, spíš lehce smetanově
kávoová; spousta pih různé velikosti a odstínů; obličej oválný; nos rovný,
širší rty, spodní o malinko plnější*

postava středně vysoká, ženská, výrazně štíhlý pas

malá chodidla (cca 37–38), prsty rovné

dlaně na ženu trochu větší, prsty se k poslednímu článku zužují.

specifický způsob chůze, chodí rovně, hlavu drží zpřímá.

Povaha: *Introvertní a plachá. Moc toho nenamluví. Nemá ráda velkou společnost a rychle z ní mizí. V komunikaci s okolím ale větší problém nemá. Je inteligentní a velmi ostražitá. Obléká se lehce extravagantně. Velké prsteny. Oblíbená barva: červená.*

Je nepřehlédnutelná.

Zájmy: *Chodí cvičit do Taichi Mantis Centra Na Valentine.*

Vztahy: *Svobodná, intimního přítele ani přítelkyni nemá. Žije sama. Otec zemřel, s matkou se téměř nestýká. Bez sourozenců.*

Upozornění: *Uvědomuji si, že to může působit divně, ale při bližším kontaktu se sledovanou doporučuji dát si dobrý pozor, na co zrovna myslíte.*

Fotografie Matyldy Eliáškové a všechny další dostupné materiály k její osobě jsou k dispozici v databázi pod heslem „Ptáček“.

10. 1. 2019

Vyhotovil Peter

DEŇ 134

14. ledna 2019

Ve čtvrtek i v pátek jsem byla v práci sama. Sajn se někam ztratil a neukázal se ani o víkendu. Společnost mi dělal Alex. Musím přiznat, že jsem si nenadálého volna docela sobecky užívala.

„Na tohle se vykašli.“ Alex shrnul do šuplíku složku s posledními fotkami a vypnul mi počítač. „Sajn odletěl do Curychu a bez něj stejně nic nového nezačneš. Půjdeme na něco dobrého a pak klidně do zoo,“ usmál se jak nevinátko. „Odpočinek, ne?“

„Je zima,“ snažila jsem se ho uklidnit. „Zvířata budou zalezlá. Co vlastně dělá Sajn v Curychu?“

„Tak do kina,“ loudil. O Sajnovi se očividně bavit nechtěl.

Nakonec jsme se společně s Gábinou, a ještě dvěma děvčaty z propagace bavili oblékáním a focením orientálního zboží vybaleného ze zásob, co se o Vánocích neprodaly, konzumací pizzy, donesené z protější restaurace a popíjením šampaňského. Vlastně to byl takový soukromý povánoční večírek, mnohem příjemnější než ten před pár týdny. Pořád jsem sice měla trochu husí kůže, když jsem stála poblíž dveří na chodbu, ale jinak to byl úplně obyčejný, nevinný a mile normální mejdan. Žádné mrtvoly, slídlilové, žádný číhající vrah. Podlaha byla pokrytá rozsypanými buráky a drobky brambůrek a lepila rozcintaným vínem. Vyhodila jsem Gábinu ze Sajnovy pracovny a velkoryse jsem přehlédla, že se mu pokoušela hrbat v zásuvkách.

„Zírej,“ řekla. V ruce držela kus nachového hedvábí.

Přibouchla jsem šuplík, až jí to skříplo prsty.

„Au!“ zaječela. „Co děláš?“

„Promiň,“ omluvila jsem se jí. „Ale tohle jsou Sajnovy soukromý věci.“ Vystrkala jsem ji ven a zamkla místnost i se zbytky alkoholu, okoralých chlebičků a smradu z trávy. Pak jsem uklidila skleničku a odešla domů. On si Alex s děvčaty určitě poradí. Nohy se mi trochu

motaly. Poprvé od mého prvního výjezdu mi bylo opravdu dobře. Tu noc jsem spala jako miminko skoro až do rána. Teprve kolem čtvrté jsem se vzbudila.

Kam vlastně zmizel Sajn, to bych ráda věděla. Nevím proč, ale v tu chvíli mi bylo jasné, že v Curychu není.

Najednou mě znovu sevřela úzkost.

* * *

Objevil se až dnes ráno a chvíli znechuceně hleděl na pozůstatky Alexova mejdanu ve svojí kanceláři. Pak si zavolal do vrátnice pro uklízečku a došel si to s bratrem vyříkat.

„Matyldo,“ sedl si proti mně, když se vrátil. Skoro jsem se ho lekla. Vypadal vyčerpaně a pod očima měl černé kruhy. „Uděláme si výlet,“ pousmál se. „Máte ráda hřbitovy?“

„Ani ne,“ řekla jsem.

„Možná se vám to bude líbit.“ Otevřel na počítači mapu. „Pojedeme sem,“ ukázal malý vesnický hřbitůvek někde v pohraničí. „Třeba jich stihneme i víc. Šumava je hezká.“

„Proč zrovna tam?“

„Trochu je povodíme,“ blýskl očima. „Aby měli o čem přemýšlet.“

„Doufám, že hned nezakopneme o další mrtvolu.“

„Hřbitovy jsou přece mrtvých plné.“ Už se nesmál. Vstal. Oči odvrátil právě tak rychle, abych z nich nestihla nic vyčíst.

Hřbitůvek v Pošumaví. Jeden, dva, tři... Co na mě zkouší?

„Vezměte si teplé boty bez podpatku. Pojedeme hned.“

* * *

První hřbitov ležel kousek od německé hranice. Vesnice, ke které kdysi patřil, už dávno zanikla. V lese pod kopcem z ní zbylo pouhých pár rozdrolených obvodových zdí. Do kopce jsme se prodírali navátým sněhem. Sajn šel první, aby mi prošlapal cestu. Tady, daleko od lidí, se choval skoro normálně. Hřbitovní branka byla otevřená. Procházeli jsme mezi zapadanými náhrobky s očima oslněnými bílým třpytem tiché krajiny. Vítr občas zvedl obláček čerstvého prachu a odhalil špičky červených vánočních hvězd a snítky zlaceného jmelí, část střídme vánoční výzdoby několika málo hrobů. Nikde ani stopa, jen otisky tlapek zvěře a ptačích spárků. Od svátků jsme tu byli jediní návštěvníci my. Schoulila jsem se do bundy a zapnula zip až pod bradu. Sajn vytáhl balíček tabáku a papírky, aby si ubalil cigaretu. Až na slabý odér trávy voněla dobře.

„Dáte si?“ zeptal se. Zazubil se, když viděl moje zhnusené gesto. „Homeopatická směs,“ sfoukl sirku a zapíchl ji hlavičkou do sněhu. „Moc toho tam není. Kouřím, jen když to potřebuju.“

Nepřestával mě udivovat. Choval se netypicky civilně, a kdyby dokázal sundat kapuci, mohl vypadat jako celkem normální mladý muž. Tušila jsem, že mu to nemůže dlouho vydržet.

Kouřil a díval se mi na prsty. Už dřív jsem si všimla, že ho zajímají moje prsteny, ale nikdy na ně nezíral tak okatě. Mlčel. Vůbec jsem netušila, co se mu honí hlavou.

Poslední dobou nosím tři velké, těžké prsteny, na levé ruce jeden, na pravé dva. Ty budou, podle velikosti kroužku, nejspíš pánské. Jeden jsem navlékla na prostředníček a druhý na ukazovák. Matka mi je v jednadvaceti věnovala k narozeninám. Ležely v ozdobné krabičce vyložené sametem. Když jsem ji otevřela, tvrdý papír uvnitř zvoněl jako ošoupané desky starých knih. Bylo mi to povědomé, jen jsem nevěděla odkud.

„Rodinné dědictví,“ řekla matka. Vypadala, že váhá, jestli tu krabičku nemá zase rychle zavřít a odnést mi ji z dosahu. Okamžitě jsem dostala doporučení, že bych je neměla nosit. Na otázku proč se zarazila a pak odpověděla, že neví. „Nejsou zrovna ženské,“ poznamenala po chvíli přemýšlení. „Jsou moc velké. Vyzývavé.“

Pravda je, že všechny tři vypadají velmi zvláště. Stará ruční práce. Dva pánské při nošení na prstech vedle sebe tvoří cosi jako složená křídla. Dámský se mi jediný vejde na prsteník levé ruky. Připomíná slunce v podobě želvy stažené do krunýře. Kulatý, nazlátlý kabošon uprostřed bude zřejmě sluneční kámen. Křídla obou pánských jsou zdobená malým kouskem jantaru a hladkým, černým obsidiánem s krvavými odlesky.

„Apačská slza,“ řekl mi klenotník, když jsem mu je přinesla ukázat. „Ale vůbec nedokážu odhadnout, co to je za kov. Zlato určitě ne, ale stříbro to také nebude. Nějaká tvrdá slitina. Takhle od oka to neurčím. Vypadají jako hodně staré rituální šperky,“ zamyslel se. „Kde jste k nim vlastně přišla? Mohla byste mi tady aspoň jeden na pár dní nechat, podíval bych se.“

„Děkuji,“ odmítla jsem. „Mám je od matky a nesmím je dávat z ruky.“ Jeho zklamání výraz si dodnes pamatuji.

„Pěkné,“ promluvil konečně Sajn. Lehce se špičkou prstu dotkl jednoho z křídel. „Mohla byste je na chvíli sundat?“ Natáhl ruku.

Váhavě jsem mu je vložila do dlaně.

Želvu mi vrátil hned. „Je krásná. Zářivá. Velmi ženská. Nastavte ruku,“ navlékl mi ji na prst. Křídla si nechal ležet na dlani a chvíli na ně hleděl. Pak je položil přes sebe, jako by se je chystal spojit.

„Také mě to napadlo. Už jsem to zkoušela. Ale bez...“ Fascinovaně jsem zírala, jak lehce přejíždí kroužky jedním po druhém a pomalu jimi otáčí. Po chvíli jsem zaslechla jemné cvaknutí.

„Je to vlastně taková hračka,“ naznačil Sajn. „Hlavo!am. Měla byste je nosit už jen pohromadě. „Myslím,“ v očích mu zajiskřilo, „že rozdělit ho zpátky na dva už se vám stejně nepovede.“

* * *

V poledne jsme se zastavili v Nýrsku na oběd, abychom pořádně rozmrzli. Dali jsme si bramboračku a guláš s chlebem. Sajn vodu, já malé pivo. Měla jsem hlad, takže jsem to všechno snědla. Sajn vylovil v mobilu mapu a prohlížel další vhodná místa.

„Zastavíme se taky tady?“ zeptala jsem se s prstem na mapě. Malá vesnička ležela rozprostřená v údolí podél potoka.

„Ne,“ řekl Sajn. „Tenhle nás nezajímá.“

„Hm.“ Štval mě. „A co nás teda zajímá?“

Hledal v mobilu a nějakou odpověď se jako obvykle neobtěžoval.

Premýšlela jsem, co může navštívené hřbitovy spojovat. Sajn nedělá nic bez účelu. Vysvětlení, že se vlastně snažíme zmást protivníka, mu zase až tak nežeru. Co jiného kromě skutečnosti, že všechny patří k vysídleným nebo řídce obydleným vesnicím, mají zdejší staré hřbitovy společného? Cítila jsem, jak mi v žaludku roste led. Ani jeden z těch, co mi před chvílí ukázal na mapě, nebyl přímo za vesnicí nebo v údolí.

Klid. Nesmím být paranoidní. Je to náhoda, že všechny bez výjimky leží na kopci.

* * *

„Bydlíte v Praze od dětství?“ zeptal se Sajn nad svou rozjedenou porcí.

„Táta umřel, když mi byly dva měsíce.“ Nevím proč, ale Sajnův upřený pohled mě tentokrát uklidňoval. „Máma pak neustále měnila práci a bydlení. Od pěti do patnácti let jsme se stěhovaly pořád,“ zamyslela jsem se. „Pak už jen tak jednou za rok.“

Mlčel a pomalu upíjel svoji vodu.

„Domov je pojem, který skoro neznám,“ přiznala jsem. „Něco, po čem člověk podvědomě touží a zároveň ví, že to nemůže mít. Naše

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zemři, Kaine: Stín.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.